

РЕШЕНИЕ

№ 718

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 16.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **5665** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 83, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство /ППЗТСУ/ отм. и чл.215, ал.4 във вр. с чл.62, ал.2 АПК.

Образувано е по жалба от П. И. Х. с която се иска прогласяване на нищожност на Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г. на гл.архитект на С., с която е одобрено частично изменение на регулационния план на [населено място] –кв.104, включително като се открива [улица], както и създаване на нов кв.404г., в графичната част на която заповед , обаче, улицата е посочена с о.т.489А-480б. В производството е предявена и жалба от П. И. Х. против Заповед №РД50-386/21.05.2019г. на гл.архитект на Столична община, с която е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в текстовата част на Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г., като е постановено вместо „откриване на [улица]“ да се чете „ откриване на [улица]“.

В съдебно заседание жалбоподателят П. И. Х., чрез процесуалните си представители адв.П. и адв.К. и в представена писмена защита, поддържа жалбата. Претендира за направените по делото съдебни разноски. Ответникът по жалбата Столичен общински съвет, в съд.з. чрез юрк.М., поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни А. Д. Д., чрез адв.О., Н. Ц. Х., чрез адв.С., и М. Т. И. и Н. Б. И., чрез адв.Б., в съд.з. оспорват жалбите срещу двете заповеди. Претендират за разносните, направени от тях по делото.

Заинтересованите страни Църковно настоятелство при храм „Св. мъченици К. и Ю.“, министъра на регионалното развитие и благоустройството като представител на държавата, Столична община, Д. С. Н., В. К. К., М. Т. И., Н. Б. И., М. Л. П., Е. В. П. и Л. В. И., р.пр, не се явяват в съд.з., не се представляват и не ангажират становище по делото.

Административен съд на С. град, II-ро отделение, 31-ви състав, като съобрази доводите на страните, представените по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по назначената по делото съдебно-графическа експертиза, прие за установено от фактическа страна следното:

Според Заповед №РД-09-819/20.12.1996г. на кмета на Столична община, с която е допълнена Заповед №РД-09-9/09.01.1996г. на кмета на СО, съгласно решение №61 по протокол №19/06.12.1996г. на СОС и съгласувателно писмо №07-00-32/28..2016г. на М., и чл184, ал.2 ЗТСУ /отм./, на гл.архитект на С. е предоставено правомощието да одобрява изменения на влезли в сила подробни градоустройствени планове /застроителни и регулационни пранове/.

Със Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г. на гл.архитект на С. е одобрено частично изменение на регулационния план на [населено място] –кв.104, включително, както е посочено в текстовата ѝ част, като се открива [улица], както и създаване на нов кв.404г, по зелените линии, цифри и букви, съгласно приложен проект. В графичната част на заповедта –приложения проект, обаче, единствената новопредвидена улица /изчертана със зелени линии, цифри и букви/ е с о.т.489А-480б.

Със Заповед №РД50-386/21.05.2019г. на гл.архитект на Столична община, постановена след подаване на жалбата срещу горната заповед, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в текстовата част на първата заповед, като е постановено вместо „откриване на [улица]“ да се чете „ откриване на [улица]“. Подписът на заповедта, съгласно заключението по назначената по делото, по искане на жалбоподателят, съдебно-графическа експертиза, е на гл.архитект З. С. З..

Видно от нотариален акт №11, том I, рег. №561, дело №7/2014г., жалбоподателят П. И. Х. е собственик на поземлен имот с идентификатор 02659.2193.2807, отреден за улица, с начин на трайно ползване – второстепенна улица, който приблизително съответства на предвидената с графичната част на горната заповед улица.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Двете жалбите са подадени от заинтересувано лице съгласно чл.295, ал.2, т.2 ППЗТСУ /отм./ – собственик на непосредствено засегнат от предвижданията на плана имот-предмет на самия план. Доколкото с жалбата срещу Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г., се претендира установяването на нейната нищожност, като не се спори че същата е влязла в сила, което е видно и от отбелязването в нотариалния акт от 2014г., че имотът е отреден за улица, предвид разпоредбата на чл.149, ал.5 АПК, съдът намира, че искането за прогласяване на нищожността на административния акт е допустимо.

Допустима е и жалбата срещу Заповед №РД50-386/21.05.2019г., доколкото по делото липсват доказателства за датата на съобщаването ѝ на жалбоподателя.

По съществуващото на жалбите, съдът взе предвид следното:

Нищожен е само този административен акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен, и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; "пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган" /решение № 925/23.01.2014 г. по дело № 12602/2013 г. на ВАС, Второ отделение/; 5. при превратно упражняване на власт.

Съгласно чл.6, т.7 от ЗТСУ (отм.), измененията на подробните градоустройствени планове, се одобрява от кмета на общината при спазване на процедурата, по която са създадени. Съгласно чл.184, ал.2 ЗТСУ (отм.) Общинският съвет на Столичната община може със съгласието на министъра на регионалното развитие и благоустройството да решава функции на кмета на общината по одобряване и изменение на подробни градоустройствени планове и пр. да се предоставят на главния архитект на общината. В конкретния случай процесната заповед, с която се одобрява изменение на подборни планове на [населено място], е издадена от главния архитект на С. на основание чл.6, т.7 ЗТСУ (отм.); комуто при спазване на процедурата по делегиране правата на кмета по чл. 184, ал. 2 ЗТСУ (отм.), е предоставено правомощието да издава заповеди за изменения на подробни устройствени планове.

Липсата на изложени като мотиви фактически обстоятелства за издаването на заповедта, както и евентуално допуснати в процедурата по одобряване на изменението на ЗРП нарушения, са основания за отмяна на административния акт, но не и за прогласяването му за нищожен. Посочена е правна норма, въз основа на която са разпоредени последиците на заповедта – чл.32, ал.1, т.1 и т.3 ЗТСУ /отм./ и чл.48, ал.1 и ал.2 ППЗТСУ /отм./.

Заповедта е издадена при спазване на установената от закона форма – с текстова и графична част. Относно твърдението в жалбата, че заповедта се явява нищожна, тъй като поради разминаване на посочените осови точки на новопредвидената улица в текстовата и графичната част на заповедта, не става ясна волята на административния орган, съдът приема, че доколкото в текстовата част на заповедта относно изменението на регулационния план, включително новопредвидената улица, изрично е препратено към графичната част, като е указано, че то е по зелените линии, цифри и букви, а в графичната част липсва друга улица с зелени линии, номера и цифри, както

и улица с осови точки, както и посочените в текстовата част, то очевидна и ясна е волята на административния орган да предвиди [улица].т.480б.

С оглед изложеното съдът намира, че не се установява Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г. на гл.архитект на С. да е нищожна, поради което искането на П. И. Х. за прогласяване на тази нищожност ще следва за бъде отхвърлено.

Предвид горното, съдът намира, че са били налице основанията по чл.62, ал.2 АПК за отстраняване на фактическото несъответствие между очевидната воля на административния орган да предвиди [улица] и изразяването ѝ в текстовата част на заповедта, което главния архитект на СО е сторил с другата оспорена Заповед №РД50-386/21.05.2019г. на гл.архитект на Столична община; като не се явява пречка за това образуваното съдебно производство по обжалване на Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г. Т.е. жалбата срещу втората заповед също следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, като взе фактическата и правна сложност на делото по което са оспорени две заповеди, направеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на платените от заинтересованите страни адвокатски възнаграждения и чл.8, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът намира, че ще следва да се осъди П. И. Х. да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв., а на заинтересованите страни А. Д. Д., Н. Ц. Х. и общо на М. Т. И. и Н. Б. И. разноски за адвокатско възнаграждение по 1 500лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София – град, II отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба от П. И. Х. с която се иска да се обяви нищожност на Заповед №РД-09-50-583/31.10.1997г. на гл.архитект на С..

ОТХВЪРЛЯ жалба от П. И. Х. срещу Заповед №РД50-386/21.05.2019г. на гл.архитект на Столична община.

ОСЪЖДА П. И. Х., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Столична община съдебни разноски в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА П. И. Х., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Н. Ц. Х., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА П. И. Х., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на А. Д. Д., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА П. И. Х., с ЕГН-[ЕГН], да заплати солидарно на М. Т. И., с ЕГН-[ЕГН], и Н. Б. И., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: